

«Autumn Leaves»

Espen Røise

Galleri Semmingsen, Oslo

Står til 13. november

ANMELDELSE

Espen Røise tar
maleriet nye steder.

Maleri kan være ganske snodige greier, selv hvis man ser bort fra det som får noen til å erklære det dødt sånn cirka hvert tolvte år, og noen til å relansere det som den nye super-8-filmen noen år senere. For maleriet har aldri vært fraværende. Og noen ganger dukker det opp noen som tar det nye steder – steder vi ennå ikke har vært.

Når vi kommer til Espen Røises utstilling på Galleri Semmingsen, med den nok så presise tittelen «Autumn Leaves», er vi plutselig et sted mellom en skogsti i oktober og «Lavendel mist» av Jackson Pollock. Sånn omtrent. Dette rare, uforutsigbare, men akk så kjære stedet mellom den ville abstrakte ekspresjonismen og det saklige landskapsmaleriet.

Bak buskaset, nær marken

MAGISK UTGANGSPUNKT:

Espen Røises malerier befinner seg mellom Jackson Pollock og en skogsti.

Det er ikke et helt uvanlig oppholdssted for en maler, men Røise er litt dristigere: Det er så mye løv og så mange kvister her (med mindre man internt oversetter dem til de fargene og strekene de jo er). Og det minner en på det magiske utgangspunktet for denne aktiviteten, der kunstneren mer eller mindre er underkastet omgivelsene og agerer medium og fortolker for dem.

Det er også i denne skumringen denne frodige gråsonen oppstår: et sted langt inne blant trærne, under bladene på marken, tidlig en grå morgen der den tunge lukten av våt jord stikker i neseborene. Denne gråsonen oppstår også på et loft på Manhattan i New York rundt 1952. Selv om det kanskje ikke var tilsiktet, kan det likevel se ut til å ligge der som et kunsthistorisk faktum det ikke helt går an å frigjøre seg fra. Og hvorfor skulle man det?

Når ting tetter seg til i så stor grad som det gjør her, oppstår det også et møtepunkt for langt flere ting. Dette er for eksempel også et påfallende musikalsk prosjekt, et skikkelig disharmonisk et, og avgjort også en hybrid. Graden av adrenalin – seriekoblet fra 1950-tallets New York via 1980-tallets Berlin og helt frem til en forblåst hage et sted i Bærum, eller muligens Akershus – hinner til den typen lydbilde du finner på side to av The Stooges «Funhouse».

Men det kan selvsagt være sånn at hagen ligger i Oslo. Jeg gjetter bare nå, men det er ikke så viktig hvor løvene faller, så lenge de blir tatt vare på.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no